

prima instanță: V. Belous (Judecătoria Soroca)
instanța de apel: Iu. Grosu, A. Corcenco, A. Ciobanu
(Curtea de Apel Bălți)

dosarul nr. 3ra-1215/17

ÎNCHEIERE

08 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Svetlana Filincova

Judecătorii: Dumitru Mardari, Iurie Bejenaru

examinînd chestiunea admisibilității recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Internament”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Internament” împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe raionul Soroca cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 06 iulie 2017, prin care a fost admis apelul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat, casată hotărîrea Judecătoriei Soroca din 21 martie 2017 cu emiterea unei noi hotărîri privind respingerea acțiunii,

c o n s t a ț ă:

La 12.09.2016 SRL „Internament” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Inspectoratul Fiscal de Stat pe r-nul Soroca, solicitînd anularea actului administrativ.

În motivarea acțiunii indică reclamantul că la data de 13.05.2016, a fost întocmit actul de control fiscal prin care i s-au calculat impozite în sumă de 223 059, 84 lei și majorări de întârziere în sumă de 34 574, 87 lei, la fel s-a micșorat impozitul pe venit din activitatea operațională în mărime de 4 623,70 lei.

Susține reclamantul că întreprinderea a contestat actul de control, însă dezacordul a fost lăsat fără examinare, iar prin decizia din 15.06.2016 pârătul a dispus calcularea și încasarea la buget a sumelor impozitelor și plăților calculate în rezultatul controlului și a micșora impozitul pe venit din activitatea operațională. Pentru neasigurarea păstrării documentelor de evidență și lipsa parțială a evidenței contabile a fost aplicată amenda în mărime de 50 000 lei. Pentru diminuarea taxelor pe valoarea adăugată, amplasare/prestări servicii și impozitului pe venit, s-a aplicat amendă în mărime de 30% - 70 211, 44 lei. Pentru activitate fără înregistrare în calitate de plătitor TVA s-a aplicat amendă în sumă de 76 391,90 lei.

În urma contestației depuse împotriva deciziei menționate, la 15.08.2016 a fost emisă decizia IFS r-nul. Soroca, prin care s-au calculat și încasat la buget sumele impozitelor și plăților calculate în rezultatul controlului, fiind excluse taxa și penalitatea pentru amplasare/prestări servicii, precum și amenda de 30% pentru diminuarea taxei de amplasare/prestări servicii.

La cererea prealabilă, înregistrată în IFS r. Soroca la 17.08.2016, pârâțul nu a răspuns.

Apreciind drept neîntemeiate și emise cu încălcări procedurale, reclamantul a solicitat anularea actului de control fiscal nr. 5-652588 din 13.05.2016, deciziei șefului IFS pe raionul Soroca din 15.06.2016 cu nr.1055 și deciziei șefului adjunct al IFS pe raionul Soroca din 15.08.2016 cu nr.1659.

Prin hotărârea Judecătoriei Soroca din 21 martie 2017 acțiunea a fost admisă. S-au anulat actul de control fiscal nr. 5-652588 din 13.05.2016, deciziei șefului IFS pe raionul Soroca din 15.06.2016 cu nr.1055 și deciziei șefului adjunct al IFS pe raionul Soroca din 15.08.2016 cu nr.1659.

Inspectoratul Fiscal de Stat pe raionul Soroca a înaintat cerere de apel asupra hotărârii primei instanțe.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 06 iulie 2017 a fost admis apelul declarat de Inspectoratul Fiscal de Stat, casată hotărârea Judecătoriei Soroca din 21 martie 2017 cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii.

La data de 04 septembrie 2017, în termenul prevăzut de lege, SRL „Internament” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea ei și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului recurentul a indicat că instanța de apel, contrar prevederilor art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ, a pus sarcina probațiunii pe seama reclamantului.

Recurentul consideră că concluzia data de instanța de apel este una eronată și întemeiată pe interpretarea și aplicarea greșită a normelor de drept material. Din punct de vedere procedural, nu s-a dat o calificare corectă a efectuării procedurii de ridicare și transmitere a documentelor și/sau a mașinilor de casă și de control, reglementat de art. 45, a cumpărăturii de control, reglementată de art. 224. al Codului Fiscal și de art. 138³ al Codului de procedură penală, atât de angajații din Inspectoratul de Poliție, cât și de angajații din Inspectoratul Fiscal, care a servit drept bază la instrumentarea cauzei penale nr.2015360502 din 15.08.2015.

Astfel, procedura de inițiere a controlului fiscal inopinat, în perioada instituirii moratoriului asupra controalelor de stat din 2016, a activității economico-financiara, a fost una greșită.

Controlul fiscal a fost efectuat în temeiul art.216 alin.(1) Cod Fiscal, încălcându-se prevederile art.145 alin.(1) Cod Fiscal. În opinia recurentului, din aceste considerente nu au fost respectate prevederile art.145 alin.(1) și alin.(6) Cod Fiscal, deoarece documentele ridicate în urma controlului fiscal nu au fost trecute în procesul-verbal în urma căruia potrivit alin.(5) al aceluiași articol urma să fie semnat de persoana care l-a întocmit și de persoana de la care s-au ridicat documentele.

De către contabilă SRL „Internament”, în urma solicitării a inspectorilor, a fost prezentat toate actele necesare ce urmau a fi supuse verificării. În acest caz, instanța de apel neîntemeiat a considerat că facturile nu au fost prezentate, sau alte acte necesare. Or, intimata nu a făcut dovada acestui fapt. În actul de control nu este indicat locul concret al efectuării acestuia și nu s-a specificat că este în cadrul urmăririi penale.

De asemenea, impozitele și TVA au fost calculate luând în considerație, cum este menționat în referința depusă de organul fiscal în prima instanță, înregistrările din registrele ridicate în urma percheziției. După recurent, organul fiscal are calitatea de specialist și nu de expert, mai mult ca atât organul fiscal a cerut explicație de la administrator pe marginea registrelor, deci reiese că aveau îndoieli.

Contribuabilul a fost înregistrat în calitate de plătitor de TVA din 01.06.2015 cu numărul de înregistrare 8400796. Însă, organul fiscal pentru determinarea corectitudinii calculării TVA, a luat ca bază materialele prezentate de către Secția Investigare a Fraudelor a Inspectoratului de Poliție Ungheni, fără careva act de predare-primire și careva concluzii care ar adevăra apartenența acestora.

Examinând temeiurile recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Internament” în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Internament” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Internament”.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Internament” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Dumitru Mardari

Iurie Bejenaru